

РЕШЕНИЕ

№ 4266

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2213** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Б. Х. Ш. с ЕГН [ЕГН] и с адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ-26/01.02.2021г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставил без уважение жалбата по административен ред срещу Разпореждане с изх. № С2100022-137-0000073/12.01.2021г., издадено от Г. А. - публичен изпълнител при ТД на НАП - С., Дирекция "Събиране" в частта, в която е отказано погасяване поради изтекла погасителна давност на публични вземания по изпълнителен титул : такса по ИЛ по гр.д.№13053/2013г. от 05.01.2015г., издаден от Софийски районен съд в размер на 9 563,42 лв., в това число 5 935,00лв. главница и 3 628,42лв. лихва.

С жалбата се иска от съда да отмени Решение № ПИ- 26 от 01.02.2021г., с което е потвърдено Разпореждане с изх. № С2100022-137-0000073/12.01.2021г. по изпълнително дело № 22150025892/2015г. по описа на ТД на НАП С. град и да постанови съдебен акт, с който да признае наличието на изтекла погасителна давност по отношение на задължението за държавна такса , установено с Определение от 07.06.2014г., постановено по гр. дело № 13053/2014г. по описа на Софийски районен съд.

По същество са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспореното решение и разпореждане. Счита, че в случая е налице изтекла погасителна

давност спрямо публични задължения, произтичащи от държавна такса по издаден изпълнителен лист, като смята същото за неправилно. Твърди, че задълженията по ИЛ по гр. дело № 13053/2013г., които публичният изпълнител е отказал да отпише, са погасени по давност, както и че изпълнителното основание е определението на съда, влязло в сила на 07. 07.2014г. Твърди още , че няма действително наложени обезпечителни мерки в законоустановения петгодишен давностен срок , с които да са предприети действия по чл. 172 от ДОПК .

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и направените с нея искания. Оспорва твърдението на ответника , че погасителната давност започва да тече от датата на издаване на изпълнителния лист. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП чрез юрк. И. изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да се произнесе с акт , с който да потвърди обжалваното в настоящото производство решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установено следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП, срещу Б. Х. Ш. е било образувано изпълнително дело № 22150025892/2015г. за събиране на изискуеми публични вземания. На 05.01.2015г. на жалбоподателя бил издаден ИЛ за такса, представляваща вземане по изпълнителен титул - съдебно определение за делба, постановено по гр. дело № 13053/2013г. по описа на СРС, в следствие на което е било образувано гореспоменатото изпълнително дело. Във връзка с нововъзникнали изискуеми публични задължения на жалбоподателя било издадено Разпореждане за присъединяване № С200022-105-0141076, с което към образуваното вече ИД били присъединени вземания по изпълнителни титули глоба по фиш на ГДНП на ОД МВР Л. от 26.04.2017г. и глоба по фиш на [община] от 19.04.2018г. в общ размер на 70 лв. нелихвоносно вземане. Във връзка с процесното изпълнително дело, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С200022-022-0038683 от 23.06.2020г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0087533 от 03.12.2020г. на жалбоподателя са наложени запори върху банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Банка ДСК и запор върху МПС – лек автомобил марка S., модел O. с рег. [рег.номер на МПС] . От доказателствата по делото се установява още, че общият размер на публичните задължения е в размер на 9 567, 47 лв. След постъпило възражение с вх. № С200022-000-0576265 от 09.12.2020г. в ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ от Б. Х. Ш. за погасяване по давност на всички публични задължения, било издадено Разпореждане от Г. А., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП, с което било погасено по давност задължението за глоба по Ф. № М15153/26.04.2017г. и глоба

по Ф. № [ЕГН]/19.04.2018г. Съответните глоби, в размер на 70 лв., били отписани като погасени по давност. Задължението за събирането на публично вземане за такса по изпълнителен лист № гр. дело 13053/2013/05.01.2015 на Софийски районен съд не било прекратено поради изтекла давност. Посоченото разпореждане е потвърдено от Директора на ТД на НАП С. с оспореното решение ПИ- 26 от 01.02.2021г. по съображения, че извършените от публичния изпълнител изпълнителни действия –наложени обезпечителни мерки с постановления и присъединяване на вземания са прекъснали 5-годишната давност по чл.171, ал. 1 от ДОПК и същата е спряна на основание чл.172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, в резултат на което към настоящия момент същата не е изтекла. Излагат се също така доводи, че не е изтекла и 10-годишната абсолютна погасителна давност по чл.171, ал. 2 от ДОПК. Възражението на жалбоподателя, че издадените постановления не са спрели давността, са отхвърлени от горестоящия административен орган. Решаващият административен орган е определил подадената жалба като неоснователна в тази част.

По делото е приложена административната преписка. Към преписката са приложени постановленията за налагане на обезпечителни мерки , изпълнителен лист на СРС от 05.01.2015г. Представени са още Разпореждане за присъединяване на вземания с изх. № С200022-105-0141076 от 28.04.2020г., както и съобщението за доброволно изпълнение на л. 21 /от делото / с изх. № 025892/2015/000001 от 07.03.2015г., без данни за връчване на длъжника.

Административен Съд С. - град, I отделение, 12 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268 от ДОПК от длъжника по изпълнителното дело, за когото е налице правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение № ПИ-26/01.02.2021г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал.1 от ДОПК. Спазена е изискуемата писмена форма. Решението е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Основният спорен въпрос между страните е дали давността е била прекъсвана с действия на компетентните органи спрямо жалбоподателя, съответно започнала ли е и от кой момент да тече нова давност.

Погасителната давност е фактически състав, включващ времеви период на бездействие на носителя на едно субективно материално право, който фактически състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение на задължението. С изтичането на давностните срокове по чл. 171 ДОПК

се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, което остава дължимо, но може да бъде платено единствено доброволно от длъжника /чл. 174 ДОПК/ или да бъде прихванато /чл. 128, ал. 1 ДОПК/. Прекъсването или спирането на погасителната давност може да настъпи при възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, установени в правна норма.

На основание чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, публични държавни вземания са държавни и общински такси, установени по основание със закон. Съгласно чл.165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Събирането на публичните вземания става чрез доброволно или принудително изпълнение. Принудителното изпълнение, съгласно чл.209, ал.1 ДОПК, се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Според ал.2 на същата разпоредба, принудително изпълнение се предприема въз основа на: 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван; 2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски; 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани; 4. решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано; 5. влязло в сила наказателно постановление; 6. влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка; 7. разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано; 8. разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

В процесния случай за жалбоподателя е възникнало задължение за плащане на държавна такса в размер на 5 930, 00 лв. на основание влязлото на дата 07.07.2014г. протоколно определение от 27.06.2014г. по гр. дело № 13053/2013г., по описа на Софийски районен съд. Именно влезлият в законна сила съдебен акт е установява задължението на жалбоподателя за държавна такса, а с влизането му в сила, настъпва и изискуемостта на вземането и задължението за плащане. Това произтича от чл.165 ДОПК, която норма предвижда, че събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт на съответното публично задължение, освен ако в закон е установено друго. Разпоредбата има предвид събирането на публични вземания на основание невлязъл в сила акт, какъвто е случаят с ревизионните актове - чл.127, ал.2 ДОПК. Такава хипотеза не е предвидена за събиране на публични вземания въз основа на съдебни катове. Следователно, изпълнителният лист, издаден за събиране на държавната такса, дължима по гр. дело № 13053/2013г., по описа на Софийски районен съд, не съставлява изпълнително основание по смисъла на чл. 165 ДОПК.

От изложеното следва, че на основание влязлото в сила определение на съда гр. дело № 13053/2013г., по описа на Софийски районен съд, съгласно чл.165 ДОПК, задължение за плащане на държавна такса в размер на 5 930, 00 лв. на основание влязлото на дата 07.07.2014г. протоколно определение от 27.06.2014г. по гр. дело № 13053/2013г., съгласно чл.165 ДОПК, е подлежало на събиране считано от

08.07.2014г., а считано от 01.01.2015 г., съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК, започва да тече 5-годишната погасителна давност за събирането му.

Съответно 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК изтича на 31.12.2019 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК, които спират или прекъсват давността. Съгласно разпоредбата на чл. 209, ал.1, т.6 от ДОПК, в настоящия казус изпълнителният титул е съдебното определение за доброволна делба и от влизането му в сила задължението става изискуемо, съответно от следващата година започва да тече 5 – годишния давностен срок по чл.171, ал.1 от ДОПК. През 2015г. на дата 05.01 е издаден изпълнителен лист, изпратен за събиране по изпълнително дело № 22150025892/2015г. на ТД на НАП - С.. Видно от доказателствата в административната преписка, публичният изпълнител е съставил съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 025892/2015/000001 от 07.03.2015г., адресирано до жалбоподателя, но без доказателства за връчването му на адресата му или да е съобщено, че срещу него е образувано изпълнително дело с № 25892/2015г. за неплатени публични вземания и в какъв размер, конкретно за процесните - за главница в размер на 5935,00 лв. произтичащи от разноски по изпълнителен лист и държавна такса по гр. дело № 13053/2013/205.01.2015г. на СРС и лихва в размер на 102,33 лв.

Съобщението следва да отговаря на изискванията на чл. 221 от ДОПК. Съгласно чл. 221, ал. 2 от ДОПК в съобщението се посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя, както и предупреждение, че при неизпълнение в указания срок ще се пристъпи към принудително изпълнение. От граматическото тълкуване на текста следва, че едва след връчване на съобщението и след изтичане на срока за доброволно изпълнение органът предприема действия по принудителното изпълнение. Самото съобщение за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му.

С оглед на гореизложеното, след като съобщението за доброволно изпълнение не е връчено на жалбоподателя, то предвиденият от законодателя 7-дневен срок за доброволно изпълнение не е започнал да тече. Това обстоятелство не прави процесните задължения неизискуеми, същите са дължими и давността за тях тече, съгласно правилата на чл. 171 от ДОПК. Целта на разпоредбата, изискваща връчване на това съобщение е да се уведоми длъжника за образуваното срещу него изпълнително дело, а видно от доказателствата по делото, такова е образувано.

Основанията за спиране и прекъсване на погасителната давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността спира да тече, когато : (ал. 1) 1. е започнало производството по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но не за повече от една година; 2. когато изпълнението на акта , с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока за разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Давността се прекъсва, съгласно ал.2, изр. първо от същата разпоредба, с издаването на акта за установяване

на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172 ДОПК.

С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV "Действия", Глава двадесет и пета "Принудително изпълнение".

Следва обаче да се направи разграничение между визираните в цитираната разпоредба на чл. 172, ал. 2 от ДОПК "действия по принудително изпълнение" и респ., кои от тях са извършени в хода на образуването изпълнително производство и съответно действия, които може да извършва публичният изпълнител, но които нямат характера на такива "действия по принудително изпълнение". Конкретен отговор на въпроса, кои са действия по принудително изпълнение е даден в Тълкувателно решение № 2/2013 от 26 юни 2015 г. по Тълкувателно дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС. Основен разграничителен критерий е, че това са действията, за които длъжникът е уведомен с възможност да участва в производството. Съгласно т. 10 от мотивите на посоченото тълкувателно решение, не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. Според мотивите към т. 14 от същото ТР, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва, а освен това, давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това.

В казуса по делото няма данни вискателят - в случая СРС да е предприел действия по чл.182 , ал.2, т.2 и ал.4 ДОПК спрямо жалбоподателя за дължимата от него държавна такса по процесното определение нито има данни за предварително обезпечение. Следователно, в случая принудителното изпълнение е следвало да започне с налагането на обезпечение от публичният изпълнител, съгласно чл.221, ал.4 ДОПК. Именно такива обезпечения, съставляващи начало на производство по принудително изпълнение са наложени за пръв път с Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С200022-022-0038683 от 23.06.2020г. и впоследствие с Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. №

C200022-022-0087533 от 03.12.2020г.

Следователно, на дата 23.06.2020г., на относимото основание по чл. 221, ал.4 ДОПК, е образувано производството срещу жалбоподателя за принудително събиране на процесното вземане за такси към бюджета на съдебната система, възникнало на основание влязлото в сила определение на съда

В конкретния случай, публичният изпълнител и административният орган считат, че действието, с което е прекъсната давността, е с издаването на постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № C200022-022-0038683/23.06.2020г. От съдържанието на постановлението става ясно, че то е издадено във връзка с изпълнително дело № 221150025892/2015г. по описа на ТД на НАП - С. за сумата от 9298, 72 лв. и с него е наложено заповед за движима вещ съгласно разпоредбите на чл. 200 и чл. 201 от ДОПК. Съгласно тези норми, налагането на заповед се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. При заповед на движима вещ се предвижда публичният изпълнител да извърши опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице, или да из земе и съхрани вещите, като върху тях се поставя заповеден знак /стикер/. съгласно разпоредбите на чл. 200 и чл. 201 от ДОПК. Съгласно тези норми, налагането на заповед се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. Издаденото ПНОМ, с което са установени дължимите публични задължения, не може да породи предвидените в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правни последици, тъй като същото е издадено след изтичане на давностния срок – 01.01.2015г. Настоящият съдебен състав споделя възраженията на жалбоподателя, че това действие не е прекъснало давността, започнала да тече от 01.01.2015г. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Възражението до публичния изпълнител за отписване на тези задължения на посоченото основание е депозирана на 19.12.2021г., което го квалифицира освен като допустимо и като основателно.

Във връзка с изложеното съдът намира, че с оспореното решение на Директора на ТД на НАП, [населено място] неправилно е потвърдено разпореждане на публичния изпълнител, същите са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени. Делото следва да се върне като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което да се прекрати по давност събирането на публичните задължения на Б. Х. Ш., в размер на 9 563, 42 лв., установени с определение за доброволна делба, постановено по гр. дело № 13053/2014г. по описа на СРС.

Предвид този изход на делото, съдът следва да разгледа искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, направен своевременно в ход по същество от адвоката. По делото е представен единствено документ за държавна такса в размер на 10 лв. – лист 3 от делото, за размера на възнаграждението на адвоката не се съдържат данни в представеното на лист

33 от делото пълномощно.

Предвид на изложеното, на дружеството-жалбоподател следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 10 лв.

На основание изложеното и чл.268 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Х. Ш. с ЕГН [ЕГН], от [населено място] № ПИ – 26 от 01.02.2021г. на директора на ТД на НАП - С., и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С210022-137-0000073 от 12.01.2021г., издадено от Г. А., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, в частта му, с която е отказано отписване на задължение по изпълнително дело № 22150025892/2015г., представляващо вземане в размер на 9 563, 42 лв. от които главница 5 935, 00 лв. - за държавна такса, дължима съгласно протоколно определение от 27.06.2014г. по гр. дело № 13053/2013г., по описа на Софийски районен съд и разноски за изпълнителен лист от 5 лв., както и лихва от 3 628, 42 лв. към датата на разпореждането.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичен изпълнител при Териториална дирекция на НАП – С. за ново произнасяне по направеното искане с възражение за изтекла погасителна давност, с вх. № С200022-000-0576265 от 09.12.2020г. на ТД на НАП С., подадено от Б. Х. Ш., при съобразяване с изложеното в мотивите на настоящото решение относно тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ на публичния изпълнител срок от седем дни, считано от получаване на съобщението, за произнасяне по искането с вх. № С200022-000-0576265 от 09.12.2020г. на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите чрез директора на ТД на НАП - С. да заплати на Б. Х. Ш. с ЕГН [ЕГН], от [населено място] сума в размер на 10,00 (десет) лева, представляваща разноски, със връзка с делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: